

SAFRANSARI

Söyleşi: **Hande Öğüt**

“Cinselliğin insanın en gizemli, karanlık ve zengin yanı olduğuna ve çok yönlü, sınırsızca yaşanabileceğine inanıyorum. “

** Safran Sarı, Yeni Yalan Zamanlar adıyla yayımladığınız, ancak sonra “Yeşil” adını da eklemeyi tercih ettiğiniz üçlemenin Mor’un ardından gelen son halkası. Safran Sarı ile birlikte, üç renk ve üç zamana işaret ediyorsunuz. Yeşil güven veren bir renktir; mor feminizmin sembol rengi olduğu kadar boğuculuğun rengidir. Ama aynı zamanda Bizans’tan beri ihtişam ve debdebenin son basamağı olarak bilinir. Sarı ise geçiciliğin ve güvensizliğin rengi, hatta hastalığın simgesidir. Her üç romanın toplumsal, siyasal ve bireysel gidişatına baktığımızda, geleceğe dair güvenin bir çıkışsızlıkta tıkandığını görüyoruz. Bunu göz önüne alarak mı yaptınız renk seçimini?*

Bu üç romana konu olan dönemleri seçtiğim renklerle ilişkilendirdiğim doğru. Yine de renklerin kitap adı olarak kazandıkları anlamın birebir, somut bir karşılığı olmayabilir. Roman adları kitabın yansıttığı bir duygudan doğar ama iyi bir roman her zaman adından daha fazla bir şeydir. Yeşil, (Yeni Yalan Zamanlar) dinci bir partinin iktidarda olduğu bir dönemi konu alır. Romanın enstest kurbanı baş kahramanı Melike Eda, koyu bir dinsel baskıyla yetişmiştir. Tacizcisi -amca- üvey baba- kendini dindarlıkla tanımlayan bir adam ve iktidar partisinin ilçe başkanıdır. **Yeşil**, bu ortamı sembolize eden, dini geçişleri de olan bir renk. **Mor**, yirmi dört saat üzerinden, toprağa bağlı bir ailenin kırk yıllık hikayesiyle son dönemdeki çözülme ve savrulmalarını anlatırken ölüm, intihar, cinayet gibi olguların iç ve dış dünyalardaki farklı mor tonlarında gezinir. Safran Sarı ise gerçeklik algısı zedelenmiş üst sınıf insanların dünyasına bakıyor. Zenginliğin, altın yıldızla boyanmış dekorların içinde ya da önünde yaşayan yitik bir kuşağın dünyası bu. İnsanla anlam arasındaki bağların çözüldüğü, sığılığın, bencilliğin, tektipleşmenin öne çıktığı bir dönemi sarıyla görünür kılmak istedim.

** Tarihsel olanın bireysel olana etkileri, eserlerinizi temellendiren ana eksen. Bir geleceksizlik tahayyülü çizdiğiniz Safran Sarı’da da 80 sonrası apolitizasyonun patolojik etkileri söz konusu. Sanki artık özel olan hiçbir şey politik değil gibi...*

Gibi...O kadar. Yoksa her şey politiktir. Politikasızlığın kendisi bile. Bu kuşak böyle yetişti. Bizler, bu ülkede öyle zor öyle acı şeyler yaşadık ki aynı durumlar başlarına gelmesin diye çocuklarımızı sus pus, akıllı uslu yetiştirmeye uğraştık. İki yüzlü bir tavır ve korkuyla onları politikadan, “sağa sola karışma!”ktan , karşı çıkma ve hakkını arama bilincinden uzak tuttuk. En iyi olsunlar diye küçücükten yarıştırdık, sonu gelmez sınavlara sokup çıkardık, başarıya bağımlı hale getirdik. Sonra da birdenbire “küresel”leştik. Onlar adına düşünecek, karar verecek birileri çıktı ortaya. Sistem işine yaramayanı süpürüp kıyıya attı , kullanabileceği tipi belirledi, yanına çekti. “Pencereleri açılmayan plazalara” doldurduğu bu insanlara ne giyeceklerini, ne okuyup ne seyretmeleri gerektiğini, ne kadar çalışacaklarını, ne yiyip içeceklerini, nasıl sevişeceklerini listelerle, cicili bicili paketler ve ‘in’ler ‘aut’larla gösterir oldu. Bir örnek düşünceler üretti. Modele uygun olarak politika küçümsendi, gerçeğe kafa yormak yararsız, boş uğraş sayıldı. Sıradan tersliklere ya da toplumun tuhafliklarına biraz yukardan bakan alaycı, lafazan, şekerli bir eleştiri ve

tartışma üslubu yeterli sayıldı. Öyle ki bu gençler hiçbir şey onları üzmüyormuş da üzücü olan yalnızca kaliteleriyle bağdaşmadığı için hor görülebirmiş havalарına bile girdiler. Sorunları ciddiye alıp önemli ya da köktenci şeyler söyleyen yaşlılarına gelişmiş, çağdışı, modası geçmiş gözüyle bakmayı şıklık saydılar. Yalnızlıklarını, zorlu çalışma koşullarını, içine düştükleri boşluğu, yaşayamadıkları aşkları görmezden gelmeye çalıştılar. Bu kuşığı bizlerden çok, yaşadığımız çağ ve her şeyi metalaştıran sistem yarattı. Yeni Yalan Zamanlar'ın parçalanmış, aşırı duyarlı ve muhalif ruhlu Nedim'i, Mor'un kendini bahçesindeki erik ağacına asan Bertan'ı eskiyle yeni arasındaki çatışmada kendi konumlarını belirlemede yenik düştükleri için ölümü seçtiler. Bu gün, Safran Sarı'ya gelindiğinde, yaşama yabancılaştırılmış ve bir değerler karmaşası ortamında yeniden tanımlanmış her türlü düşünce, kavrayış, yöntemle uyumsuzluk içine düşmüş genç insanların çoğaldığını ve ciddi biçimde kan kaybetmeye başladıklarını görüyorum.

** Safran Sarı'daki kahramanlar, çaresizlik içinde devinirken kendilerine tali bir çıkış arıyorlar. Ancak, yanlış hayat doğru yaşanmıyor... Adorno üzerinden gidersek Auschwitz'den sonra şiir yazılamayacağı gibi, 12 Mart ve 12 Eylül'den sonra roman nasıl yazıldı? Ne, ne kadar anlatılabildi? Tarihin içinde insanın yerini arayan, sorgulayan bir yazar olarak otuz yıllık bir dönem panoraması çizebilir misiniz?*

On iki eylülün ertesinde, dört yıl tek satır yazmadım. İlk romanım yazılmak için 1990 yılını bekledi. Darbe öncesi edebiyata da yoğun biçimde yansıyan bir politize olmuşluk gözleniyordu. Kırklardan seksenlere edebiyatımız her dönemde ülke sorunlarını merkezinde tutmuş, konu edinmiş, kendi insanının hallerini anlatmayı önemsemiştir. Biraz da geleneksel bir yönelimdir bu. Bugüne kalan, büyük kabul edilen yazarlarımıza baktığımızda da görürüz bu özelliği. 12 martın üzerinden otuz yedi yıl geçti. Hatırladığım kadarıyla o zamanki suskunluk kısa sürdü. Dönem şiirlere yansıdı, bir çok romana, hikayeye girdi. Yaşananlar edebiyatın belleğine kaydedildi. On iki eylülün sonraysa sessizlik uzun sürdü. Tek tük, özellikle cezaevlerinde kalanların yazdıkları dışında ciddi, nitelikli ürünlerin yazılması gecikti. Derken, yaratılan sanal özgürlük ortamında bu deneyimlere ait çabalar küçümsenmeye, eskimiş sayılarak bıkkınlıkla karşılanmaya başlandı. Bitmez tükenmez acılara, sıkıcı gözlem ve anılara dayanan anlatıların yani toplumsalın modası geçmişti. Bireysellik, birey olma durumları, kişisel bunalım ve aşk teması gündeme geldi. Konular, yazılanlar hızla değişmeye, tasasız, eğlendirici, ya da "elit" okurlar için anlamı kapalı, zor, gizemli metinlere dönüşmeye başladı. Seksen dönemi acıları önce ve bir süre şiirde yaşatıldı. Sonra şairler de aşka düştüler. On iki eylülün nitelikli romana, roman sanatı çerçevesinde girmesi biraz gecikti. Özellikle doksanların ilk yıllarından sonra bütün sanat dalları gibi edebiyat da hızla ve büyük ölçüde ticarileşti. Son yıllarda uluslararası yayın piyasası ortalama insan için, en büyük sayıda ve en çabuk tüketilir ürünlere daha fazla prim veriyor. Bu dönüşümden biz de etkilendik kaçınılmaz biçimde. Bazı yazarlar suya sabuna dokunmayan, güncel, çok okunması öngörülerek belli formüllerle kotarılmış kitaplar yazmaya özeniyorlar. Okur sayıları yükselmiş görünüyor ama niteliği tartışılır. Toplumsal sorunu olan, yaşadığı dönemi anlatmanın önemine inananlar, edebiyatın giderek daha dar köşelere sıkıştırılmasından kaygı duyuyor. Oysa bu kaygı yersiz. Roman sanatıyla günceli yakalamak, bunu okuru yüreğinden vurarak ve aynı zamanda eğlendirip düşündürerek yapmak mümkündür. Hayatı edebiyatla ilişkilendirmeyi biliyorsak ve güzel, yeni ve etkileyici bir dil kurabiliyorsak anlattıklarımız çoğunluğun hayatına dahil olacaktır. Türkiye'de insana ve insan yüreğine dair anlatılacak çok şey var. Yeter ki görülebilsin.

** Tüm eserlerinizde Türkiye'nin yakın tarihine göndermeler yaparak siyasi çalkalanma ve uygulamaların birey üzerindeki etkilerine eğiliyorsunuz. Ancak Kıran Resimleri, edebi geleneğinizde çok özel bir yere sahip. Yine böyle, bir dönemi değiştiren siyasi olaylara odaklanacak mısınız? Mesela sizden bir Irak Savaşı'nı okuyabilecek miyiz?*

Bu kendiliğinden gelişen daha çok da benim dünyayı ve insanı algılayışımı ilgili bir durum. Kıran Resimleri'nin serüveni televizyon ekranında gördüğüm kadın yüzleriyle başladı. Sonra aynı yüzleri Bosna'da, Afganistan'da, Irak'ta, dünyanın emperyalizmin top tüfeğinin, füzesinin ve tüm çirkin silahlarının girmiş olduğu her yerinde gördüm. Keşke bütün bu yerlere gidebilecek durumda olsaydım, o kadınlarla konuşup dertleşebilseydim ve onları bütün kalbimle yazabilseydim.

** Yazmaya başladığınız günden bugüne, yani otuz yıllık süre içinde, hep üzerinde hassasiyetle durduğunuz kadınlık erkeklik rolleri ile gençlerin gelenek, sistem ve ideoloji ile olan temaslarında nasıl bir değişim gözlemliyorsunuz?*

Eğitim görmüş kesimde görünürde bazı değişimler var. Daha yumuşak, paylaşımcı ve anlayışlılar. Ama ekonomik işleyişe bağlı olarak geleneksel roller büyük ölçüde varılmayı sürdürüyor. Karşılıklı olarak kişilerin ekonomik değer yaratma kapasitelerinin rollerin yeniden tayininde çok önemli olduğunu düşünüyorum ve gözlüyorum. Öte yandan en zoru erkeklik rolünün yıkılması ya da terk edilmesi. Karşılıklı algılama ve şartlanmalar değişen hayata rağmen zorlaştırıyor bazı kabulleri çünkü. Metropollerde yaklaşımların farklılaştığını, rol ayrımlarının keskinliğini kaybettiğini görmek daha mümkün. Köken, bölge, aile eğitim düzeyleri, kültürel birikim, medya ve iletişim her şey etkiliyor ilişkileri. Kadın ve namus algısı gelişmedikçe kesin yargılara varmak zor. Küçük umutlar biriktiriyorum. İmza günlerime gelen orta yaşlı feminist erkeklerle tanıştım örneğin. Yazdıklarımı genç erkeklerin de ilgiyle okuduğunu, beni haklı ve adil bulup sevdiklerini de biliyorum.

** Kadın kahramanlarınızı, tarihsel döneme ve konjonktüre göre yaratıyorsunuz hiç kuşkusuz. Küçük burjuva kadını da, bir emekçiyi de, bir Anadolu kadını ve hatta bir fahişeyi de son derece başarıyla betimliyorsunuz. Öyle ki tüm kadın kahramanlarınız romansal kurguda kendi gerçekliklerini kurup sona dek yol alıyor. Bir kadın olarak kadınları, kadınların dolayımını, sorunlarını, kadına bakışı bu denli içten ve ustalıkla kurgularken neden kendinizi feminist bir yazar olarak görmüyorsunuz?*

Baştan beri yazdıklarım şöyle bir bakan herkes benim nasıl bir tutum içinde olduğumu anlar. Ezilen, güçsüz, sırf cinsiyeti yüzünden haksızlığa uğrayan kadınlara büyük bir şefkat ve merhametle olduğu kadar, erkek egemenliği ve zalimliğine tepkiyle baktığımı kavrar. Ben kendimi her şeyden önce, özel hayatında köklü devrimler yapmış ve yaşama alanını korumak için kıyasıya savaşmış bir kadın olarak hem ruhen hem de tepeden tırnağa bir feminist olarak görüyorum. Dünya görüşüm başka bir bakışa imkan vermiyor üstelik. Toplumun genel kadın kavrayışlarına, kadının konumu ve taşımak zorunda olduğu ağır yükü hep karşı çıktım. Kadınları her şeyleriyle güzel, akıllı ve güçlü buluyorum ve ayrıca feminizmin kazanımlarını çok önemsiyorum. Hikaye yıllar önce, uygulamada karşı olduğum bazı tutucu bakış açılarına ve genel erkek düşmanlığı tavrına tepki olarak söylediğim "feminist değilim," sözünün abartılması ve kolayca anti feminist olarak etiketlenip ilan edilmemden ibaret. Tam da bu kolaycılığa, düşünce üretmeyen tek yönlü tutuma karşıydım. Bu da bir kavrayışsızlık, yüzeysellik örneğidir sonuçta. Erkekleri de seviyorum ve asıl suçlunun toplumsal yüklemeler olduğunu düşünerek ne kadar güçsüz

olduklarını ve kadınlardan nasıl korktuklarını görebiliyorum. Benim tezim toptancı olmamak. Erkekleri itmek yerine yanımıza alabilmek ve sorunları birlikte çözmeye girişmek. Bence bugün yepyeni bambaşka bir feminist ruha ihtiyacımız var.

** Siz roman ve öykülerinizde her kesimden kadını, sanki o kadınlar olmuşçasına derinliğine ve içeriden anlatıyorsunuz. Bir kadın olarak çağrınız, boyun eğmemek ve karşı çıkmak adına... Ancak bir yazar olarak, var olan düzene ayak uyduramayan bireyin toplumsal olana nasıl eklemendiğini de gösteriyorsunuz. Bu görünürde çelişkili durumdan kaçınmanın bir yolu var mı?*

Gerçekçi olmaya, insani zaaf ve kırılmaları yargılamak yerine anlamaya çalışıyorum. Edebiyatta idealizm ve didaktizmi hiç sevmediğim için özenle kaçınıyorum. Ayrıca yazarken kahramanlarımla o kadar bütünleşiyorum ki metnimin mantığına uygun olarak, benim kendileri için öngördüğüm durumların dışına çıkmaları yaşarlıklarının kanıtı gibi görünüyor gözüme. Hayatın mantığı yazının gerçeğiyle bu şekilde birleşiyor, iç içe geçiyor. Gerçekte toplumsal olana eklenmekten kaçınmanın yolları vardır. Ama bazı durumlarda kolay olmuyor. Roman kahramanlarımdan Eylem'i birikimi olan, dayanıklı, bilinçli bir şair kadın olarak tasarladım. Ancak yaşadığı şu günlerde fazla hırpalanıyor, gücü tükeniyor. Bir yerde sistem onu kendisine eklenmeye zorluyor. Umutsuz bir durum değil. Bunun her zaman kayıp olamayacağını kabul etmeliyiz. İnsan bir şeylerin içine düşebilir sağ kalır ve sonra çıkabilir. Hayatın sınanması böyle oluyor.

** Safran Sarı 'da toplumsal cinsiyet rolleri üzerinde de oynuyorsunuz. Gay, lezbiyen, biseksüel, travesti kimlikler çıkıyor karşımıza. Virginia Woolf, bir insanın tam insan olabilmesi için iki cinsiyete de sahip olması gerektiğini savunur. Siz ne düşünüyorsunuz? Tüm bu farklı cinsel kimlikleri Safran Sarı 'da buluşmaları neden? Her erkeğin içinde bir kadın, her kadının içinde bir erkek var mıdır sizce?*

Öyle olduğundan eminim. Bunu yıllar önce Ölü Erkek Kuşlar'da yazdım. Bir çok romanımda da eşcinsellik olgusu vardır. Çünkü cinselliğin insanın en gizemli, karanlık ve zengin yanı olduğuna ve çok yönlü, sınırsızca yaşanabileceğine inanıyorum. Bu konudaki yasakların, günahların ve kuralların bir çoğu insanı güdükleşmeye, tek tip olmaya, sınırlamaya ve kolay tanımlamaya yönelik bastırma ve yok saymalardır. Tam da bu yüzden delinmeye ve her yasak gibi aşırılığa varmaya çok uygundurlar. Bu insanlık halini romanıma sisteme bir biçimde yenilmiş ve duygusal olarak soyulup soğana çevrilmiş kişilerin kendilerine kalabilmiş tek özgürlük alanlarındaki gidiş gelişlerini izleyebilmek için koydum. Öngörmediğim gelişmeler ortaya çıktı. Melike- Hayali gibi.

** Şiire çok yakın bir söyleminiz var. Sevginin Eşsiz Kışı, bir solukta okuduğum baştan sona şiirsel bir metindi... Keza Yeni Yalan Zamanlar'da da, lirik/şiirsel anlatım metni adeta kutsal bir haleyle çevirmişti. Ancak Mor ile başlayıp Safran Sarı 'da devam eden yeni bir anlatım ve yepyeni bir dil kullanımını tercih ediyorsunuz. Bu, her şeyin birbirine karıştığı, birbirini ikame ve yok ettiği, paranın dünyaya dönüştüğü küresel sermaye çağının bireylerini ve çağımızın toplumsal dokusunu anlatabilmek için özel olarak seçtiğiniz bir yöneliş mi?*

Hiç kuşkusuz bu saptamanız çok yerinde ve doğru. Bu kaosu yukardan bakarak anlatmak zorunda kaldım. Sevginin Eşsiz Kışı benim daha duygusal ve hatta yaralı olduğum, kişisel olarak aşk üzerine çok düşündüğüm bir dönemime denk gelmiş bir kitap. Yeni Yalan Zamanlar'da ise kendimi Melike Eda, Nedim aşkının hüznü dolu olmazlığına kaptırdım düpedüz. Kıştı, yapayalnız yazlığa kapanmıştım. Bir yerden sonra roman beni içine aldı.

Bütünüyle o dünyada yaşıyordum, Nedim olmuşum, birinci tekil ağızdan anlatıyordum ve onun kadar duygusal ve radikaldim. Ortaya böyle bir özdeşlik çıktı...Mor ve Safran Sarı çok kişili romanlar. Böyle bir çalışmada birinci tekil kullanmanın metni fazlasıyla parçalamak ve genel akışı zorlamak gibi riskleri vardır. Buna rağmen her iki romana da başlarken hangi ağız kullanacağım konusunda bir çok deneme yaptım. Sözünü ettiğiniz değişimi getiren biraz da denemeler sonucu en uygunu olduğuna karar verdiğim anlatım dilidir. Bence yine şiirsel, yine yoğun bir dil bu. Yalın ama iyi işlenmiş olduğuna inandığım bir dil.

** Edebiyat siyasetten bağımsız düşünülemediği gibi güzel sanatlar ve sinemadan da etkilenen kimi kez onları içeren bir sanat dalı. Resim eğitiminizi, görsel perspektif algınızı eserlerinizde ne şekilde kullandığınız okunabiliyor. Edebiyatta disiplinlerarasılıktan yana mısınız?*

Kesinlikle. Sinema bana çok şey ilham ediyor, kıskırtıyor ve oturup yazmaya özendiriyor. Resim zaten hep hayatımın içinde. En çok şaşıtım ve üzüldüğüm durum bizde bir çok sanatçının bütünüyle kendi dallarına gömülmüş oluşları ve dünyaya yalnız oradan, adeta at gözlükleriyle bakıyor olmaları. Adam resim yapıyor ama kitap okumuyor. Müzikten hiç mi hiç çakmıyor. Oyuncu ama tek bir sergiye uğramıyor, felsefeden haberi yok. Bunu tek yanlılık, eksiklik ve yaratıcılığın en önemli dinamiklerinden zavalıca yoksun kalmak olarak algılıyorum.

** Parçalanma temel sorunsallarınızdan bir diğeri. Toplumsal ve siyasal parçalanmanın bireysel olarak etkisini isimlerden başlayarak kişilik parçalanması üzerinden dile getiriyorsunuz. Yeni Yalan Zamanlar'ın "Çetin/Metin"i ve "Kerim/Nedim"i, Ölü Erkek Kuşlar'ın "Su" ve "Na"ya bölünen Suna'sı; Hiçbir Aşk Hiçbir Ölüm'ün "Halise/Alis/Sara"sı ve Safran Sarı'nın Hayati-Hayali, Hasan-Handan ve Mutena-Eylem-Elvan'ı... Bu son kahramanların parçalanmışlığı, daha ziyade toplumsal cinsiyet ve cinsellik temelli. Niçin parçalanıyoruz bu kadar? Tümlük istenci bir ütopya mı?*

Ben bu parçalanmaları önceleri trajik buluyordum. Sonra şu kısırlıkta ne olursa olsun bir çoğalma gibi algılamaya başladım. Neden tüm ve tek olalım? Hem zaten nasıl olalım? Son otuz yılımız, karanlık bir dikta rejimiyle birlikte bütün özgürlük, örgütlenme ve insan haklarının çiğnenip geri alınmasıyla başladı. Sonraki on yıl kaybettiklerimizi kavramaya, toparlanmaya, kendimize gelmeye uğraştık. Küreselleşmenin göstermelik renkli, neşeli yanlarıyla avunup donandık. Yine de geçmedi sıkıntımız. Güneydoğu'da sürüp giden çatışmaya genç insanlarımızı ve ülke kaynaklarımızı gömdük, hortumculara ve küresel sermayeye geleceğimizi kaptırdık. Son on yıldır da bunlara ek olarak dünyayla bütünleşmeye, refaha çıkmaya dair umutlarımızın basiretsiz yöneticilerce heba edilmesine tanık olmaktayız. Borca batmış, ekonomisi pamuk ipliğine bağlı, her an yıkıcı bir kriz bekleyen bir ülkeyiz. İç ve dış sorunlar, sağlıktan eğitime, yoksulluktan işsizlik ve asayişe, en kalın çizgiden en incesine hayatımızı etkiliyor. Bu ortamda "ben" sandığımız ama bizi tam olarak adlandırmayan kimliğimizden kurtulmak için taklit "ben"ler ve bize benzer figürler üretmekten başka çaremiz var mı?

** Bir röportajınızda, "Sanatçı kendi yaşamını nesnenin yaşamına aktarırken kendi içinde bölünmeye uğrayabilir," diyorsunuz. Bu parçalanma süreçlerini yazarken, siz nasıl bölünüyor, nasıl bir ruhsal değişim yaşıyorsunuz?*

Ben ancak yazarken kişisel bütünlüğe ulaşabilen biriyim. Oysa anlattığım insanların ruhlarını ve parçalanmalarını içselleştirmek bir biçimde de üstlenmek zorunda kaldığım için parçalanmalara uğruyorum. Gündelik hayatımda ve ilişkilerimde bazı dağınıklıklar, bu durumun ortaya çıkardığı tutarsızlık ve kopukluklar olabiliyor. Sanırım bu yüzden yazdığım sürece kapanmaya, kimseyi görmemeye, konuk kabul etmemeye gayret ediyorum. O süreçte kim olduğumu iyi bilmiyorum. Tek algıladığım yazan bir kadın, darmadağın bir deli!

**Ingeborg Bachmann, “Otuz Yaş” adlı öyküsünde, otuzuncu yaşın eşiğindeki bir kadının perdenin kalkacağından, kendisi için başla işaretinin verileceğinden ve günün birinde şimdiye kadar neler düşünüp neler yapabildiğini göstermesi, gerçekte neye önem verdiğini açıklamayı gerekeceğinden bir an olsun korkmayışını anlatır. Hiçbir şeyden korkmayan, çekinmeyen bu kadın ne var ki otuz yaşın eşiğinde kapana kısıldığını anlar. 30. sanat yılınızın kutlama romanı diyeceğimiz Safran Sarı’da, kapana kısılanlara odaklandınız. Yazarken o kapanın sizi de boğduğunu hissettiniz mi?*

Birkaç yıldır, yazmaya başlamadan önce boğmaya başlamıştı zaten. Kendi oğullarıma, genç arkadaşlarıma, arkadaşlarımin yetişkin çocuklarına bakıyor nasıl büyütüldüklerini hatırlayıp kahroluyordum. Birileri nasılsa hayatlarını çalmıştı. Aşklarını, hayallerini ve gelecek umutlarını. Yorgun, bezgin ve hevesizdiler. İçim çaresizlik ve isyanla doluyordu. Bunun için yazmak istedim, yazmak ve kurtulmak... Ama hayır, gitgide koyulaşılıyor. Beni anladılar ama bu kadar çok olduklarını bilmiyordum.

Varlık Dergisi –Nisan 2007